

JAN-WILLEM

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Dubbele naam, samengesteld uit

1] JAN

Verkorting van Johannes: oorspronkelijk Hebreeuwse naam (Johanán): 'Hij (= God) zal genadig zijn'. De schrijfwijze **Johannes** is het meest gebruikelijk bij protestanten, **Joannes** bij katholieken.

*

Johannes, Apostel & Evangelist, Efese Klein-Azië; † **ca 104; feest 27 december**.

Hij was één van de 12 apostelen. Zijn broer was de apostel Jacobus de Meerdere (= de Oudere). Hij behoorde tot de intieme vriendenkring van Jezus. Met Petrus en Jacobus was hij getuige van de opwekking van Jairus' dochtertje, van Jezus' verheerlijking op de berg en van zijn doodsnood in de Hof van Olijven (Gethsemane). Johannes is de schrijver van het vierde evangelie. Daarin vertelt hij herhaaldelijk over een leerling die bij Jezus bijzonder geliefd was. Algemeen wordt aangenomen dat dit Johannes zelf was. Op het eind van zijn evangelie vertelt hij dat Jezus vlak voor zijn dood aan het kruis aan hem, Johannes, de zorg voor zijn oude moeder toevertrouwde. Naast het evangelie heeft Johannes ook drie brieven geschreven. In de eerste staan de formidabele woorden '**God is liefde**'. Volgens de overlevering schreef hij ook het boek van de Openbaring of Apokalyps. Daarin wordt op symbolische wijze beschreven hoe de (Romeinse) wereld van oorlog, bloedvergieten en geweld zal vergaan en plaats zal maken voor een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar alle leed gelden en alle tranen afgeveegd zullen zijn.

*

2] WILLEM is een Nederlandse variant van WILHELM

Samengestelde naam van Germaanse oorsprong:

2.1] 'Wil-' = 'wil' of 'wilskracht';

2.2] '-helm' = 'helm' of 'bescherming';

De naam betekent dus zoiets als: 'beschermmer door wilskracht' of 'door wilskracht beschermd'.

*

Wilhelmus van Maleval, Toscane, Italië; bedevaartganger & kluizenaar; † **1157**;

Feest 10 februari.

Wilhelmus' vader was Hertog van Guyenne en Graaf van Poitiers. Bij de dood van zijn ouders erfde hij hun titels en rijkdom. Maar hij had van hen een grove opvoeding gekregen. Hij kon gewoon doen wat hij maar wou. Hij at voor tien, letterlijk bijna, want de verhalen zeggen dat hij op zijn eentje net zoveel als acht gezonde, sterke kerels. Hij was een echte vechtersbaas. En als er nergens een oorlog viel uit te vechten dan maakte hij het er zelf wel naar dat het vechten werd. Hij nam met grof geweld de vrouw van zijn broer af, en hield haar gevangen in zijn woning. Tot overmaat steunde hij niet de rechtmatige paus, maar een opstandeling. Door toedoen van de grote Bernardus van Clairvaux kwam hij tot inzicht en wilde zich bekeren.

Aan een heilige kluizenaar ging hij vragen wat hij moest doen. Die geloofde niet dat hij het serieus meende en stuurde hem weg. En dat verdroeg hij! Hij wendde zich tot een tweede; die sprak: "Verkoop al wat u bezit. Geef het aan de armen. Draag dat ijzeren pantser vanaf vandaag tot aan uw dood. Ga barrevoets naar de paus, val op uw knieën en smeeke hem om vergiffenis." Wilhelmus kleepte zich ter plekke volkomen naakt uit en liet zich door een smid die erbij geroepen was, het harnas aanmeten op de blote huid; het werd met tien ketenen dichtgeklonken. Daaroverheen droeg hij een haren boetkleed. Zo ging hij blootsvoets naar de paus en smeeke hem om vergiffenis. Maar de paus kon nauwelijks geloven dat hij hier van doen had met de geduchte hertog van Guyenne over wie hij zulke afschuwelijke dingen had gehoord: "Ik weet niet wat ik met u aanmoet. Ga maar naar Jeruzalem." Hier bracht hij negen jaar door. Zijn huis was een celletje, zijn eten een stuk bruin brood, zijn drinken wat water, zijn kleding dat pantser, zijn mantel het haren kleed, zijn hoofdkussen een steen en zijn deken het dak waaronder hij sliep. Maar hij bleek nu gelukkiger te zijn dan vroeger.

Intussen hadden zijn familieleden en vrienden hem overal gezocht. Uiteindelijk hoorden zij waar hij zat. Zij gingen er op af en vonden hem inderdaad, sterk vermagerd en uitgeteerd. Zij begonnen op hem in te praten: dat hij naar huis moest komen; dat hij die idiote manier van leven op moest geven, want hij ging er aan kapot; dat hij thuis ook een hoop goed kon doen... Wilhelmus ging niet en besloot zich voor de rest van zijn leven te verstoppen in de eenzaamheid. Daar leefde hij zo heilig en zijn vasten was zo streng dat de wilde dieren uit mededogen zijn voeten kwamen likken.